



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 17. De repugnantia, quam sensit, in sanandis miraculosè infirmis,
conscijs alijs, ac de rebus notatu dignis, quæ ipsi ea in re contigerunt cum
Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XVII.

De repugnantia, quam sensit, in sanandis miraculo-
sè infirmis, conscijs alijs, ac de rebus notatu dignis, quæ ipsi ea
in re contigerunt cum DEO.

Repugnantia, quam Venabili
Marina ostendit, in par-
tis miraculis, tangendo infir-
mos, ut illos sanitati restitueret, quando de-
ventum erat in aliorum notitiam, est in-
dicium miraculose humilitatis, minimèq;
contraria charitati, ex cuius impulsu illa pa-
trabat clam, pro sublevandis aegrotis.

Postquam, inquit, aliquot diebus desi-
deravisse & petivisse à DEO, si cede-
ret ad ipsius obsequium, sanitatem, pro
quodam Religioso Societatis JESU, qui in-
ciderat in gravem morbum, in quadam
Missionè; & quamvis illi DEUS contu-
lisset aliquam sanitatem, ut posset surge-
re è lecto, remansisset tamen debilis, reti-
nuissetq; malè affectam linguam, & unum
crus, ut eo non posset uti, vices ipsius do-
lens, quòd illum viderem ità miserum &
inutilem, pro ministerijs suæ Religionis,
quæ ipsius operâ indigebat, semper opta-
bam, & petebam à DEO, si ipsi placeret,
ut illum restitueret integræ sanitati. Dum
in hoc perseverarem, incepit DEUS meæ
animæ summam ingenerare confidentiam,
fore, ut, si ego in ejus nomine apprehenderem
illius brachium, sanaretur, ac liberaretur
ab ea contractione, & quadam paraly-
si, quam patiebatur, atq; unà mihi dixit
Divina Majestas: Age nunc, & abi,
surge ac vade, ut facias, quod à me intel-
lexisti, & sana ipsum: id quod mihi dixit
bis, tève. Ego miserabilis, hoc audito,
eram consternata, & reluctabar ac repu-
gnabam vehementer, quia mihi non po-
teram persuadere, DEUM velle assu-
mere instrumentum tam miserabile & vi-
le, pro præstando opere tam insigni, quàm
illud erat. Etiam si enim ego non possem
dubitare, quin id Divina Majestas suâ infi-
nitâ potentiâ posset efficere, utendo qua-

licunq; instrumento, mea tamen miseria,
& quòd me agnoscerem adeò tali re in-
dignam, me potenter impellebat, ut dice-
rem intra me, ac ad DEUM frequenter,
me non posse quidem repugnare, quod si
tamen tale quid fieret, ac divulgaretur, id
suffecturum ut aufugerem, ac migrarem
ex hoc loco. Videbatur mihi etiam, for-
tasse hoc mihi non præcipi, sed probari
me à DEO, ut videar, quid in me lateat,
utq; id ipsum ego intelligam & agnoscam.
Præterea & istud obversabatur mēti meæ,
propter meos timores, quòd, si DEUS,
quia mihi hoc ad me tantum probandam
dixisset, vellet, ne quidquam efficerem,
mea anima repletur timoribus, ac du-
bijs, & anxietatibus: quamvis verum sit,
quòd propter nullam ex his, aut quam-
cunq; aliam rationem vellem recedere in
minimo à voluntate DEI, cui toto meo
corde, & pro viribus desidero placere.
Occurrebat mihi insuper tertia difficul-
tas, quia mihi videbatur, ex qualicunq;
Religiosi contactu, posse oriri scandalum,
turbationem, & offensionem proximor-
um, quod ego semper volebam evitare,
non secus ac ignem, adeò, ut, optans ex
animo contemni ac despici propter DE-
UM, semper in animo meo id fixum ha-
buerim, ut commodum & profectus ani-
marum, ac Divina gloria inde proveniens,
esset salva, neq; imminueretur propter me-
um privatum bonum, ac emolumentum.
Cum ergo ità se res haberet, proposui his
rationes Domino, qui illis auditis siluit, &
abstulit animæ meæ, pro eo tempore, im-
pulsus, quo ipsam incitaverat ad cura-
dum illum infirmum. Ego tunc velle
conquievi, sed fui anxia, timendo, ne il-
la mea tergiversatio esset mea fragilitas,
nimius timor & verecundia naturalis, pro-
pter

pter quam omitterem implere voluntatem DEI, & sequi ipsius inspirationem. Quod autem me maximè affigebat, erat, an ille timor, quem habebam, quòd forè, si tangerem infirmum, non conualesceret, non oriretur ex aliqua occulta superbia, quam ego non comprehenderem, utpote latentem in fundo animæ. Paucis diebus sensi istas molestias ac difficultates, desiderans me conformare voluntati DEI, qui quodam die intimè pervadens animam meam, incepit se mihi communicare, dicendo mihi: Quare es ita anxiosa, ac perplexa, & pateris tantam animæ afflictionem? Cùmq; ego responderem, meam anxietatem ex hoc procedere, quòd timerem, agerè me conformiter Sanctissimæ ipsi voluntati, an secùs in eo negotio dixit mihi Divina Majestas: Volo tibi nunc dicere, pro tuo solatio, quid hoc sit, quidq; tibi evenit in tuis dubijs ac difficultatib⁹.

Quod attinet ad primum; quia angeris, an tibi præceperim determinatè, ut reverà te conferres, ad curandum illum infirmum, quòd; non obediveris, scias velim, id tibi à me tunc non fuisse mandatum tam absolutè, sed eo modo, quo superior quispiam valde amans, & bene cognoscens suum subditum, à quo vicissim se amari confidit, quòd; sit libenter facturus, si quid ipsi mandaverit, ageret cum hoc subdito, de aliquo gravi negotio, volens illud ipsi committere expediendum, unàq; intelligere ejus propensionem & capacitatem; atq; in hunc finem illi diceret talia, ut subditus cogitaret, ac animadverteret, sine dubio velle superiorem sibi mandare & committere id negotium, & cum ista cogitatione ac opinione, applicaret animum sollicitè & attentè expendendo grandi illi operi à se peragendo; atq; consideratà suà exiguà aptitudine, quam suo iudicio haberet, pro tanta re, inciperet vacillare, dicendo: Quomodo esset possibile, ut ipse exequeretur hoc opus, & se non posse intelligere, neq; credere, sibi à Superiore tam discretò & sapiente talem rem mandari, aut committi: constitutus autem in hac perplexitate ac dubio, expe-

ctaret, cupiens sibi id eximi, ut ipsi superior declararet suam mentem, aperiretq; suam voluntatem & intentionem, non audens facere, neq; mandare executioni quidquam concernens illud negotium. Ità tibi mecù accidit in eo, quod te affligit, tēq; reddit dubiā & anxiā; propterea ne affligaris, neq; angaris, cogitans, te non obtēperavisse meo mandato & voluntati. Hac ratione discēs & cognosces à meā sapientia diversos modos, quibus ago cum animabus. Quando enim tibi dixi: Abi, vade, & sana eum infirmum, feci hoc quod in te ipsa agnosces, si id bene consideres, non sicut soleo, quando tibi aliquid impero determinatè, ut illud exequaris, sed ac si dicerem, ad te probandam & explorandam, quomodo id suo tempore esses peractura: Fac modò magnum istud opus.

Quoad secundum, quod te magis vexat ac affligit, an sit superbia ille timor ac molestia, quam sentis, ne, si non fiat illud opus, & non bene succedat, præbeatur scandalum proximis, scias, id non esse superbiam, uti tu times: sed quia desideras ex toto corde tuo majus bonum animarum, & ne sis, quantum est in te, illis offendiculo aut scandalo, vel malo exemplo, nolles, conformiter huic tuo bono desiderio, reperiri in te quidquam contrarium: atq; hoc poteris cognoscere, esse verum, ex eo, quod extra hos casus, qui concernunt proximos, si esset mea voluntas, desideres contemni ab omnibus, atq; idcirco gratum tibi accideret ire aliquo, ubi tractareris, quemadmodum tibi videris mereri, & parùm vel nihil æstimareris, in quo similis es tuo bono Patri IGNATIO, cujus doctrinà es educata, qui maluisset aliquid deperdere, de sua corona, minùs pro me patièdo, quàm illam augendo, nocere, vel minùs prodesse proximis.

Tertium, quod tibi metum incutit, ac adfert molestiam, fore videlicet, ut si illud opus non fieret, summè timeres, quid hoc esse posset, oritur ex tua meticulosa natura, ac imbecilli, cùm tamen nihil in eo reperiatur difficultatis, neq; ulla causa, vel ratio sit timendi. Audivit mea ani-

ma attentè, quod illi Dominus dicebat, quòdque ipsam docebat suâ illâ Divinâ & cœlesti sapientiâ: quia in ejusmodi communicatione, quando nemo præter illum loquitur, non audit, neque audire potest anima, nisi ipsum, totâque absorbetur in illo, plena lumine, bonis & solatijs cœlestibus, expulsis & abactis ab illa tenebris omnis timoris, confusionis, & ambiguitatis.

Alius casus ipsi rigidior evenit, in quo luit promeritam pœnam, id quod ipsa sic refert: Duo Religiosi Societatis, servi DEI, invisentes me quodam die, rogaverunt me, ut peterem à Divina Majestate sanitatem unius sui Collegæ, qui cum iter ageret, in vasus fuit à canibus, & perterrefactâ mulâ, quâ vectus fuerat, cecidit, luxavitque brachium in cubito. Licet autem fuerit curatum, mansit mancus ita, ut non posset inflectere brachium, oporteretque illud rursus luxare, ac de novo curare, cum ingenti dolore ac molestia ipsius. Jussērunt me orare DEUM pro illo, ut bene succederet hæc ejus curatio, si ita ipsi placeret. Auditâ hæc relatione, præter morem indolui, & fui illuminata à DEO, hoc factum fuisse à diabolo, qui actus in rabiem, propter ea, quæ ille Religiosus operabatur pro DEI honore, concitaverat eos canes, seu ipsos fuerat ingressus (permittente id DEO, propter incomprehensibilia sua judicia, & pro bono illius Religiosi) ut ei noceret, & incommodaret, quantum possēt. Dum illos audirem cum hac commiseratione, incepit DEUS suggere meæ animæ occultissimè inspirationē, qua mihi innuebat ac indicabat, ut adirem illum infirmum Patrem, & apprehensum ipsius brachium meis manibus, moverem ac attollerem, qui illud gerebat pendulum, neque poterat incurvare, ut sic sanaretur. Animadvertens, DEUM velle, id à me fieri, fui valde turbata & afflicta, atque tam notabiliter ab eo abhorrebam, ut mihi videretur factum impossibile, neque id auderem tentare: quia, propter meam naturalem verecundiam, dimicabant in meo corde duo: unum erat indecentia, & quasi temeritas, in adeundo illo Patre,

apprehendendoque ipsius brachio, ac attollendo: alterum verò noticia facti, pudor & confusio, atque alia, quæ eram sentura, erantque mihi obventura, eò quòd alij id essent visuri, neque intellecturi, me à DEO assumi, pro instrumento ejusmodi rerum. Ultra mediam horam sum passa istos cordis mei conflictus, qui me vehementer angebant, & reipsâ, quia inspiratio Divina id non præcipiebat cum imperio, sed veluti rogando, eò quòd DEUS perspectam haberet meam fragilitatem, quamvis ipsa sufficeret ad obediendum Divinæ Majestati, vicit mea pusillanimitas ac imbecillitas naturalis, neque feci, ad quod incitabar. Abiverunt Patres, & ego ipsis pronisi, me facturam, quod mihi imperabant, commendaturamque DEO, in meis indignis precibus, illam necessitatem, quam diligentissimè possem. Sed postea, intra medium horæ quadrantem, incepit DEUS adeò potenter arguere meam animam illius defectus, & imperfectionis, quam admiseram ut mihi viderer confusissima & afflictissima. Dicebat Dominus: Es inobediens, pusillanimis, meticulosa, verecunda naturaliter. Cum autem te sufficienter instruxerim aptitudine ac dispositione, tam naturali, quam supernaturali, pro talibus operibus, concernentibus honorem meum & gloriam, non exequeris tamen illa, sed sequens tuas naturales propensiones mihi repugnans; malè facis; quare sic agis? Hæc, & alia hujusmodi dicebat DEUS, quæ ego audiebam cum prædicta anxietate & afflictione. Et cum nescirem quidquam respondere, dixi Divinæ Majestati: Meritissimò me Domine reprehendis, & corripis propter meos defectus ac peccata. Sed verè, mi Domine, cogito & credo, quòd te non bene intellexerim, propter afflictionem ac turbationem naturalem, quam experior in similibus rebus. Quia sine dubio existimo, quòd, si bene & clarè intelligerem, & agnoscerem tuam sanctissimam voluntatem, facerem, tuâ adjuvante gratiâ, quidlibet, quod mihi imperares, quantumcumque esset molestum ac difficile. Ignosce mihi.

hi, Domine, & propitius esto mihi, propter tuam bonitatem, atq; si vis, & est tua sanctissima voluntas, ut faciam & exequar modò, quod non feci, faciam libenter; adhuc enim locus est & occasio, ut id possum peragere. Ad quod mihi respondit Dominus, non statim, sed post aliquam veluti moram: Jam non est tempus, Marina, præterijt occasio: supercede, & abstine ab hac re. Quomodo fuerim tum constituta, quilibet intelligat; egrègiè videlicet compuncta & afflictà, idq; per triduum vel quatrduum. Postea verò paulatim, per ordinariam communicationem animæ meæ cum DEO, & misericordiam, quam Divina Majestas mihi præstabat, & svavitatem, quam mihi exhibebat, attemperata mihi fuit, & sublata illa anxietas, ac afflictio. Sed post paucos dies, cum essem intenta orationi, jam ejus rei immemor, iussit DEUS meos Sanctos Angelos mihi dicere, ut propter quosdam defectus, quos commiseram, subirem penam. Postquam hoc dixissent, etsi id fenserim ac timuerim, resignavi me statim in manus DEI, ipsiusq; Ministrorum, siue ij essent Angeli, siue diaboli, ut in me fieret per omnia ipsius quàm sanctissima, & amabilissima voluntas: cogitabam verò in corde meo, propter qualem meum defectum & peccatum essem punienda, quia tunc penitus non recordabar ejus defectus, quem recensui. Dominus, qui bene cognoscebat meam cogitationem, præcepit meis Angelis, ut mihi dicerent causam hujus supplicij, ideòq; mihi dixerunt: Soror nostra, vehementer es immemor inobedientiæ, quâ offendisti DEUM, non sanando brachium illius infirmi. Noveris porro, hanc esse culpam, quæ tibi luenda est. Quatuor vel quinq; diebus angebar timore ac solitudine, quia natura sibi non deerat, & non sciebam quando vel quomodo essem castiganda, quamvis ominarer modum illius punitionis. Et quodam die S. Michaëlis manè, dum agerem cum DEO, me nihil minus cogitantem Angeli castigaverunt, ad magnum dolorem. Suscepi id cum resignatione

& solatio, quia necesse erat, ut luere in meam culpam, & plecterer pro merito, utq; in me fieret voluntas DEI, & illi Sancti Angeli mihi disparuerunt, nec eos amplius tunc vidi.

Addamus dictis, ut appareat magis amor, quo DEUS hanc suam famulam prosequeretur, quod videns verecundiam, quæ cumbat infirmos, voluerit ipsam in seculi sanitati restituere propter illam, nonnullos, qui ipsam noscebant, ac veniebantur, id quod clarè indicat visio, quam habuit hunc in modum. Vidi quodam die duos Sanctos Angelos, præter ordinarios, qui semper mecum manent, volentes me alloqui. Ego vehementer fui turbata, & gessi me dissimulanter, fingens, ipsos à me non videri, & constanter abnuens illos audire, quod duravit per unum diem, donec sub medium noctis Sanctus meus Angelus Custos me adegisset, ad ipsos aspiciendos, & audiendos, ac faciendum, quod mihi imperarent. Venerunt ad me, & ostenderunt mihi quoddam vasculum crystallinum, delicatissimum & splendidissimum, infernè rotundum, absq; pede, habens altum cololum, instar phialæ. Erat distinctum bifariam, in una parte continebat lac, in alio verò sanguinem, sed duos liquores, colore referentes lac & sanguinem. Jusserunt me, illis liquoribus trinam impertiri benedictionem. Ego valde tergiversabar, nec poteram induci ad hoc faciendum, licet juberer, donec me Sanctus meus Angelus Custos ad id compulisset. Atq; tunc, etsi cum magna difficultate, hoc feci. Postea idem mihi dixit: Quàm attonita, consternata, & refractaria fuisti, quòd volueris consentire in id, quod à te duo Angeli DEI petebant? Tu nescis mysterium. Medicina erat illa quædam Divina, ad restituendam, eà adhibitâ, sanitatem quibusdam infirmis, iussu DEI, & quia ijdem infirmi tibi sunt bene affecti.

Concludamus eo, quod illi contigit, cum incidisset in morbum ipsius Soror, qua inhabitabat alius conclave, imminens illius cubiculo, in quo ipsa decumbebat, & pariebatur suas infirmitates. Postquam DEUM depre-

deprecata fuisset pro ejus sanitate, vidit, quasi ex tabulato sui cubiculi cadentem, supra suum lectum, quandam venustissimam, candidissimam, & elegantissimam aviculam, que gratiosissimè saltitabat, cum summa jucunditate, per cubiculum, & egressa inde per portam, ascendens per gradus, ad cubiculum suæ sororis, in quo etiam jucundissimè subsiliebat, atq; evolans ad lectum, pertrectavit illam in pectore, latere, capite, & pedibus, rostrillo, ac deinde intravit in os

infirmæ, & subitò disparuit. Sancti Angeli ipsi explicuerunt hujus rei mysterium, dicendo illi, quòd DEUS ei voluerit indicare, se ex virtute ipsius naturalis, & supernaturalis, nihil illi auferendo, communicare ejus sorori, id, quo indiget, ut confortetur in corpore & anima. Atq; ità convalescit ex infirmitate, qua fuerat periculosâ.



CAPUT XVIII.

De rebus notatu dignis, quæ ipsi acciderunt cum DEO, concernentes carcerem, & mortem Domini Roderici Calderonij.



Vsq; adeò est pervulgata in universa Hispania, bona, & exemplaris mors Domini Roderici Calderonij, quòdam Marchionis Septem Ecclesiarum, ut mihi visum fuerit, referre arcana, illam concernentia, qua acciderunt Venabili Marina cum DEO: quia procul dubio obtinuisse videtur à Divina misericordia, tam admirabilem dispositionem ad moriendum, & evolandum ad Cælum, multis eleemosynis & optimis operibus, qua illi prastitit in vita, & per ferventes preces, quas ipsa pro eo fudit, dum esset comprehensus, donec moretetur: atq; etiam, quia ipse rectè fuerat usus bonis consilijs, qua ista famula DEI illi suggererat, preveniente ipsum, ac disponente DEO pro eo, quod illi emt eventurum. Cujus rei fuit magnum indicium, id, quod mihi retulit Dominus Ferdinandus Ramirez Farinjas, Supremus Auditor Consilij Regiæ Majestatis, qui tum morabatur Vallisoleti, visitans istud Regium Auditorium, & sua mecum conferebat consilia. Quia, cum venisset, ad ipsum comprehendendum de mediâ nocte, juxta mandatam, quod accepit, dixissetq; illi causam sui adventus, & ut se vestiret, ac secum abiret, sustinuit

hunc ictum tanta cum humilitate, & submissione, atq; conformitate cum Divina voluntate, ut Judex, & qui ipsi emt à sententis, mimiti fuerint, ac obstruperint: quòd illis videretur, non posse ab aliquo Sancto Religioso amplius expectari. Et cum ab eo petivisset chartas, quas habebat in sacculis, sine motu illas exemit omnes, etsi essent secretissimæ, usq; ad libellum examinis, in quo conscribentur sua peccata, pro confessione sacramentali, & omnes ipsi imaidit. Cetera que contigerunt, pertinentia ad nostrum propositum, conscripsit Marina, DEO jubente, sequentibus verbis.

§. I.

Quid ipsi contigerit ante mortem Domini Roderici.

ERat quidam Vir illustris, nomine Dominus Rodericus Calderonius, Marchio septem Ecclesiarum, benefactor meus, quem à pluribus annis noveram & commendabam DEO, cui etiam dabam bona consilia, spectantia ad virtutes, & profectum ipsius spirituales, ad quod illam, & ejus animam videbam optimè dispositam.